

MIKLOVICZ LÁSZLÓ SZENDEHELYI HOMÍLIA

*1Sám 3,3b-10.19,
1Kor 6,13c-15a.17-20
Jn 1,35-42*

Köszöntés:.. A szentírási részek értelmezésének több célja lehet: pl kísérletet tenni a történeti valóság megismerésére; kísérletet tenni Jézus tanításának és szemléletének megismerésére; kísérletet tenni a szóban forgó rész üzenetének kihámozására és életünkre való alkalmazására; egyáltalán a biblia világának fölfedezésére. Van, amit itt a szentmise keretében megtehetünk, van amit a közösségi szentírás olvasás és elemzés keretében, van amit az egyéni tanulmányok során. A Jézust követni szándékozó ember számára aligha kihagyható bármelyik is, hiszen egymást kiegészítő területekről van szó. Itt a szentmise homiliájában inkább csak az üzenet megismerésére szórítkozunk, de biztatom a kedves testvéreket, hogy ne sajnálják a fáradságot és az időt, hogy kutassák Jézus tanítását tartalmazó evangéliumokat és az újszövetségi könyvek üzenetét.

Sámuel könyvével kapcsolatban megállapíthatjuk, hogy az álmok titokzatos világában valamilyen formában megjelenhet az Isten. Manapság ezt paranormális jelenségnek nevezzük, mert az eddigi tudományos ismereteinkkel nem magyarázható. Azért Sámuel esetében élhetünk a gyanúval, hogy az amit álmódott az nem a véletlen műve és nem is a könyv írójának a fantáziája alkotta. Sámuel egy istennek odaadott ember volt, a kor kiemelkedő nagy prófétája. Azt feltételezhetjük róla (és minden hozzá hasonlóan istenre figyelő emberről), hogy a gondolkodását az Isten keresés, az Ő akaratának megtalálása és megtevése határozza meg. Nem csoda hát, hogy álmában is, talán a tudata mélyén ezzel foglalkozik és ezzel mindegy lehetőséget kínál fel az Isten számára, hogy megszólítsa.

És Ő meg is teszi. Sámuel válasza pedig Istennek tetsző válasz: "És Sámuel így válaszolt: „Szólj, Uram, hallja a te szolgád?”, ami azt jelenti, hogy rendelkezésedre állok, a Te akaratodat fogom teljesíteni, a Tiéd vagyok. Talán nem tévedek, ha mi magunkról is azt feltételezem, ha a gondolatainkat az Istennek tetszés törekvése tölti ki, még az álmunkban is, akkor bennünket is megszólít a szeretet Teremtője. Kívánom is hogy ez megvalósuljon az életünkben.

Ha most a Jn. ev-ra tekintünk meglepődünk azon, hogy mennyire másképpen írja le Jézus és az első tanítványok találkozását, mint pl Máté, Márk és Lukács. A szinoptikus evangéliumokban Jézus a barátságot kezdeményező, Jánosnál pedig a halászlegények, akikből Jézus emberhalászokat faragott 3 év alatt. Azonban akárhogy is volt a történet, feltételezhetjük ezekről a fi-

atal férfiokról, hogy isten keresők voltak, hasonlóan Sámuelhez. Tegyük hozzá, hogy kb. 1000 évvel később. A szinoptikusoktól is tanulhatunk és Jn-tól is. Az előzőek által leírtak szerint Jézus hívta meg a halászlegényeket tanítványnak és ők igent mondtak. Felismerték Jézus szavában a Szerető Atya szavát, Jézus személyében pedig a küldöttét. Azonban ennek az igen mondanak is bizonyára volt előzménye és Jézus nem véletlenül választotta ki őket.

Olyan fiatal emberek lehettek, akiket foglalkoztatott az Istennek tetszés gondolata, az Isten akaratának keresése és megtétele. Erre a lelki-szellemi irányultságra, fogékonyságra tudta építeni Jézus a tanítását.

János evangéliumában a tanítvány jelöltek ugyanezen tulajdonságai nyilvánultak meg, amikor formálisan követni kezdték Jézust és megnézték hol lakik. Vajon miről beszélgettek egész nap? Van egy fogadásom, hogy nem a halászat tudományának rejtelméről, hanem inkább az Isten O. megvalósíthatásáról, és az ahhoz szükséges munkások feladatairól. Bizonyára lelkesen fogadták a tanítvány jelöltek Jézus programját, hiszen megfogalmazódott bennük, hogy megtalálták a Messiást. Más kérdés az, hogy milyen messiás várás élt bennük? Az, hogy a búcsúvacsorára ketten is vittek kardot és az, hogy a getcemáni kertben Jézus letartóztatásakor valamennyien elfutottak, árulkodnak minderről...

Néhány mondatot kell még megfogalmaznunk Isten akaratával kapcsolatban, hiszen Sámuel is, a tanítványok is erre mondtak igent és nekünk is erre az „akaratra” kell igent mondanunk. Mondunk is igent, amikor imádkozzuk: „Legyen meg a Te akaratod!”

De mit akar Isten, mi az Ő akarat? Ha a görög vagy netán a héber jelentés tartalmakat nézzük, akkor inkább így fordíthatnánk azt, hogy Isten akar valamit: vágyik valamire, szeretne valamit, aminek megvalósulásában örömet lelné. Fogalmazhatnánk így is: Istennek van valamilyen terve, szándéka az emberiséggel, és örülne, ha ez megvalósulna. Aki tehát azt imádkozza: "Legyen meg a Te akaratod!", az mintegy azonosul Isten vágyával, és azt szeretné: "Bárcsak megvalósulna Isten terve, szándéka!"

Ezek után a kérdés így hangzik: Mi Istennek a terve, szándéka az emberiséggel? ...Egész egyszerűen az, hogy mindenki boldog legyen! Ne csak egyesek, kevesek, hanem mindenki; ne csak a túlvilágon, hanem már itt; ne csak "lelkileg", hanem egész testi valóságában is; ne csak magánéletében, hanem családi, közösségi, társadalmi, kulturális, gazdasági, politikai életében is. - Istennek az a terve, szándéka, akarat, hogy az éhezők ételhez-italhoz, a szegények lakáshoz és ruhához jussanak, a betegek meggyógyuljanak, a börtönben levők, üldözöttek, elnyomottak szabadságot kapjanak, a szomorúak megvigasztalódjanak, az elhagyottakkal törődjenek valaki, a magányosok társra, otthonra leljenek, a tanács-

talánok eligazítást nyerjenek, a kétségbeesettek kapaszkodót találjanak, az eltévedtek jó útraleljenek és így tovább.

Ez eddig szép és jó és vonzó. De hogyan valósul, valósulhat meg Istennek ez a terve, szándéka, akarata az emberiséggel? Jézus azt tanította, hogy csak a mi közreműködésünkkel, csak általunk valósulhat meg Isten terve, akarata az emberiséggel!. Azaz, ha mi, emberek megtérünk és szeretjük egymást. Konkrétan, ha megosztjuk javainkat a rászorulókkal, törődünk a bajba jutottakkal, lemondunk az erőszakról, megbocsátunk hetvenszer hétszer is...

Tehát végső soron az az Isten terve, vágya, akarata, hogy az emberek szeressék egymást! S amikor keresztényként ezt imádkozzuk: "Legyen meg a Te akaratod!", akkor az azt jelenti, hogy - azonosulunk Isten szándékaival, vágyaival; - megkeressük, hogy konkrétan, a mi életünkben, itt és most mit kíván tőlünk a szeretet; - feltöltődünk Isten erejével, hogy amit tennivalónak ismertünk fel, azt meg is tudjuk tenni.

Ezt tette Sámuel és ezt tették az apostolok és ezt kívánom a kedves testvéreknek is.

Elhangzott jan.13-án Szendehelyen

MLECSENKOV ANGEL

ELMÉLKEDÉS

*Aki tele van Szentlélekkel, abban megtestesül az Isten...
/Mt.1,18-24/*

Gábor angyal közölte Máriával, hogy a Szentlélek erejéből fog fia születni. Általánosságban is megfogalmazhatjuk: aki tele van a Szentlélekkel, abban megtestesül az Isten. Mária egész életében Istenre figyelő, Isten akaratát teljesítő ember volt. E két dolog révén telítődhet az ember legjobban a Szentlélekkel. A Szentlélekkel való nagyon szoros telítettség révén meg is fogamzott benne az Ige: benne testet öltött az Isten.

A Szentlélek mindenkit teljesen beakar tölteni és ily módon az Isten mindenkiben testet akar öltetni.

Mennyire vagyok telítve a Lélekkel?

Az én életemben megtestesül-e az Isten?

Sokan azt gondolják, hogy Jézust elfogadni csak örömet jelent. Aki igent mond Jézusra, annak vállalnia kell az azzal járó megbélyegzést is. Kockára kell tenni érte a jó hírt is.

Minden idők kereszténye csak így vállalhatja Jézust: ha kockázat érte. Vállalnunk kell érte sok minden mást. Például a lenézést, a szégyent. Csak így lehet igazán a miénk és így adhatjuk Öt másoknak.

Milyen megbélyegzés ért már Jézusért?

Jézus neve megment, az önközpontúságtól, a magunknak éléstől akar megmenteni. Ily módon ugyanis az evilág fiai élnek. Jézus úgy akar megmenteni az evilág szellemétől, hogy fizikailag ugyan a világban hagy minket, életformánk szerint azonban kiválaszt onnan, hogy

már az Ő életét: az odaadott életet éljük. Ez a másokra figyelő, ez a másoknak odaadott életet jelenti. Ez a másokra figyelő ez a másoknak odaadott élet lesz embereket összekapcsoló, ez lesz szeretetközösségeket formáló. Ennek nyomán jelenhet meg a Földön – akár emberiség méreteiben is – az Isten élete.

Jézus az imént leírt megmentését hozta közénk.

Hagyom-e magam megmenteni Jézus által?

Mitől kellene Jézusnak legsürgősebben megszabadítani engem?

Imáiban könyörgök-e ezért a szabadításért és akaratomat ebbe az irányba fészítem-e?

Az igaz ember: Isten akaratát felismerő és megtevő. Isten csak úgy tudja végrehajtani eredeti tervét, ha vannak rá figyelő és vele azonosuló emberek, akik végrehajtják azt.

Isten csak az Őrá figyelő és az Ő akaratát megtevő emberekkel tudja építeni Országát.

Milyen hamar eltanulja az ember a világban eligazodás játékszabályait! A kis gyerek még oly aranyos is, de ma már tíz éve korára rafinált felnőtt lesz. Már, ami érdekeinek kimódosulását illeti. Később még jobban tudja, hogy hogyan kell átsiklani a kényes pontokon, hogyan kell semmit sem kockáztatva és minimális energiát befektetve hamar előre jutni. Az önzés nemcsak polgárjogot nyert, hanem egyeduralmat. Még fölényes és ön-elégült mosoly is kíséri ezt a másokat lekörözést, sokszor másokat átejtést.

Aki kilóg a sorból az, aki Istenhez igazodik, sőt minde- nek felett Istenhez igazodik!

Amikor ma gyakran panaszkodunk, hogy milyen rossz a világ, ez azért van mert nagyon kevés az Istennek tetsző ember. Sajnos az emberek másnak akarnak tetszeni és nem Istennek. Olyan embereknek engedelmeskednek gondolkodás nélkül, akik az ellenkezőjét teszik annak, amit Isten akar. Így nem az Isten akaratát valósul meg a világban, hanem annak ellentmondó, vagyis a sá-táni terv. Hiába imádkozzuk, hogy „jöjjön el a Te Országod, legyen meg a Te akaratod”, ha közben nem az Ő akaratát tesszük.

Az igaz ember az a csatorna, amelyen keresztül belezu-hog a világba az Isten akaratát.

Már a teremő így tervezte, Jézus ezt még hatékonyabbá igyekezett tenni: minden ember a Szentlélekbe merítetten éljen. Más szóval ez azt jelenti, hogy a Szentlélek bennünk legyen, mi a Szentlélekben és mindez egyre teljesebben történjen.

Akkor fog megújulni a Föld színe, ha egyre több ilyen ember népesíti be. A Szentlélekbe merített emberek úgy gondolkodnak, úgy éreznek és úgy tesznek, mint az Isten. Az ilyen emberek között áramlik az Isten szeretet élete.

Aki időt szán arra, hogy a csendben éppúgy, mint az események sodrában figyelje Isten jeleit, kutatva Isten